

Formigues

Manel

FA#m   SIm
Una hermosa plana
                            FA#m SIm FA#m
 tinguí per bressol,
                            SIm
 com la vigatana
                            FA#m SIm FA#m
 no en veu altra el sol.
                            SIm
 Jo fui la formiga
FA#m   SIm FA#m
 de son pla i garriga,
                            SIm
 del mas oreneta,
                            FA#m SIm
 del camp rossinyol.

LA   MI
Vegí hermoses terres,
                            RE
 més d'una ciutat,
RE   MI   LA
 m'enfilí a les serres
                            MI RE
 de l'alt Montserrat.
LA   MI
 Baixí a Barcelona,
                            RE
 la perla amb què l'ona
RE   MI   LA
 enriquí fa segles
                            MI RE
 l'antic Principat.

LA RE LA RE LA RE LA RE
LA RE LA RE LA RE LA

RE   LA   RE LA
A casa hi tinc formigues.
                            RE   LA   RE LA
Vaig trobar-les un matí
                            RE   LA   RE LA RE
sobre el marbre de la cuina
LA   RE   LA   RE   LA   RE LA
i cap producte les ha fet fugir.

RE LA RE LA
A l'esquerda d'on venien
RE LA RE LA
vaig flitar un verí mortal
RE LA RE LA RE
i, al tapar-ho bé amb massilla,
LA RE LA RE LA RE LA RE
van sortir per la pica del bany.

LA RE LA RE LA RE LA RE
Llavors amb un raig d'aigua les podia reduir,
LA RE LA RE LA RE LA
van perdre-ho tot desconcertades dins un remolí.

En quedaven solitàries
i era quasi divertit:
tan aviat les perdonava
com les torturava entre dos dits.
Però, amb el dies fent setmanes,
vaig sorprendre'n escamots
al potos de la taula,
fent-se fortes dins d'uns albercocs,
i ja no em va fer gràcia fregar en el menjador
fileres platejades que es perdien pel balcó.

I avui, en estirar-me,
la foscor duia un brogit,
un silenci de formigues
ha trencat la calma de la nit.
El grapat a la mà dreta
és el que primer he notat,
el grapat que s'enfilava
per l'esquerra, el que m'ha preocupat.
I he volgut incorporar-me
i ara estic aquí, ben dret,
els quadrats de gres rellisquen,
el guix viu es menja la paret.

Les sento com treballen, han pres el passadís.
Han bloquejat la porta, no em deixaran sortir.
Els sobra l'energia, perseveren dins els nius,
me'n trec de les orelles, de la boca i els narius.
A casa hi tinc formigues, van aparèixer un matí.
Em falten al respecte, acabaran amb mi!
La Lògica no enganya, la Ciència ens porta aquí,
n'empasso moltes més de les que puc pair.